

sig“, antog hendes Ansigt straks sit sædvanlige ligegyldige Udtryk; og da bægge Herrerne løftede deres bløde Hatte — Emanuel havde faaet ombyttet sin Halmhat med den gamle af Plys — bøjede hun sit Hoved netop saa meget, som den formelleste Høflighed krævede det.

VI.

Bispen og Emanuel gik gennem Haven og ud af den lille Laage i dennes yderste Ende, hvorfra man kom ud paa fri Mark. Bispen, der havde tændt sig en Cigar og knappet sin Vest op, stødte uafbrudt svære Røgskyer ud i Luften, saaledes som en Mand, der er stærkt optaget af sine Tanker; nu og da henkastede han en Bemærkning om en eller anden Genstand, som hans Blik tilfældigt faldt paa.

Emanuel gik tavs ved hans Side. Han havde øjeblikkeligt forstaaet, at Bispen havde en bestemt og alvorlig Hensigt med denne Spadseretur, og han var fast besluttet paa at benytte Lejligheden til at